

SPET NAPREDEK V LUTKARSTVU

Ne samo da so lutke, s katerimi igrajo v Ljubljani (izdelala jih je Aiša Pengov), jako lepe, tudi tehnično so prav dobro izdelane in lepo vodene. Zmajtolovaj ima tudi »strašansko« gibljiva usta in zna celo vrteti oči. Režiserju Jožetu Pengovu je v veliko čast, da s to svojo »mimiko« ne pretirava, temveč samo tu pa tam zavrti oči, da je učinek zato tem večji. Prav tako »Žogica-Nogica« odpira smešna usteca in pleše na tankih nožicah. Sama »igra« lutkarjev je dobra. Res je, da še ni popolna. Babica že kar naravno giba z rokami in kima s svojim dobrim obrazom, v katerem tiči nikakor ne prekratek nos, nikakor pa enako zadovoljivo ne hodi. Ne pri njej, ne pri dedku ne čutimo tistega, kar nam lutke na nitke včasih čudno približa — naravne hoje. To pa je začetniška težava, ki jo bodo sicer tako dobri lutkarji tega odra gotovo v kratkem premagali. Med ostalimi lutkami zasluži posebno pohvalo »igra« kužka. Govor je bil jasen in razumljiv, petje dedka in babice prav lepo. Celotno izvajanje pa bi z živahnostjo samo pridobilo.

V prav navadnem jeziku se to pravi, da je predstava »Žogice-Nogice«, ki jo sedaj igra Mestno lutkovno gledališče, v resnici razveseljivo lepa, v resnici lutkarska, lepa po vsebini, igrana z lepimi in tehnično dognanimi, lepo vodenimi lutkami, v zelo lepi inscenaciji in — seveda — lepo govorjena in peta!

Vsekakor je »Žogica-Nogica« velik uspeh. Lahko rečemo, da je s to igro Mestno lutkovno gledališče dalo najboljšo predstavo po vojni zraslih odrov in da smo lahko tega uspeha iskreno veseli, ker mnogo obeta za prihodnost.

Obzornik, št. 7, 1951

„ŽOGICA MAROGICA“

v Mestnem lutkovnem gledališču

In kako so se te lutke gibale! Gledališče ima izredno spretno vodiče lutk, ki znajo z minimainimi sredstvi doseči maksimalno izrazitost v kretnjah lesenih »igralcev«. Skladnost med gibanjem in govorom je bila popolna, kljub temu, da so vodiči lutk in recitatorji ločeni. Recitacija je bila dobro nastudirana, čista in muzikalna ter polna duhovitih režiserjevih domislekov. Naj omenim samo glas strašila, pri katerem je bil s posebno pripravo dosežen zvok luknjastega lonca in ptičkov glas, ki je bil spretna kombinacija človeškega glasu in piščalke.

E. S., Slovenski poročevalec, 9. 7. 1951

„ŽOGICA MAROGICA“ v Mestnem lutkovnem gledališču

Je »Žogica Marogica«
uspela na našem
lutkovnem odru?

Da, uspela je, in to mnogo bolj, kakor obe prejšnji premieri. Z uprikoovitvijo »Žogice Marogice« je po mnenju strokovnjakov v lutkarstvu Mestno lutkovno gledališče doseglo tako kvaliteto, da ga lahko smatramo za najboljšo marionetno gledališče v Jugoslaviji.

Ljubka scenerija in po režiserjevi zaslugi pravilna interpretacija, daje »Žogici Marogici« ves tisto pravičeno vzdušje, ki ga igrarica zahteva. Ne čudno, če so skoraj ob vsaki

Lutkam je dala življenje že kiparka Aiša Pengov, ki je v gledališču nameščena za izdelovanje lutk: nič manj zaslug pa nima Ciril Jagodic, konstruktor in tehnični vodja. Z izpopolnjenimi ročaji je omogočil vodičem, da se lutke — seveda ne brez zaslug dobrih in spretnih vodičev — gibljejo, kakor žive.

Trik, s katerim je prikazana pot obeh starčkov skozi mesto, mimo mērinega čuvaja, čuvaja pri bencinski črpalki, strašila Mojovlla, kužka Površka, in tička Krčjlička, jim je tako uspel, da celo odrasel gledalec za hip pomisli, da se premikata potnika

Gradimo, 7. 5. 1951

Mestno lutkovno gledališče v Ljubljani

Dober lutkovni tekst si je našel igralski kolektiv, ki ima za lepo razvito govorno kulturo, spretno marionetne vodiče, okusne, pravilno izdelane in kostimirane lutke ter preprosto dekorativno scenerijo. Posebej moram omeniti napredek v našem marionetnem gledališču, da ima posebej vodiče lutk in posebej recitatorja, kar je v prid kvalitetni izvedbi (ne velja pa za ročne lutke). Tako se morajo eni in drugi posvetiti polnovredni umetniški izvedbi kot v modernih marionetnih gledališčih po svetu.

LP, 4. 7. 1951